

MISHANDELING BIJ 3 PROCENT VAN ALLE KINDEREN

Tenminste 90.000 tot 127.000 kinderen van 0 tot 17 jaar zijn jaarlijks slachtoffer van tenminste één vorm van kindermishandeling. Dit is ongeveer 3 procent van alle kinderen. Naast fysieke en emotionele mishandeling vallen daaronder ook gevallen van ernstige verwaarlozing. De grootste groep kinderen heeft te maken met ernstige verwaarlozing. Bij 96 procent van alle mishandelde kinderen gaat het om mishandeling door een biologische ouder. Bijna 30 procent van de kinderen die slachtoffer zijn, heeft te maken met meer dan één vorm van kindermishandeling.

Dat blijkt uit eerder deze maand gepubliceerd onderzoek van het WODC. Er is voor het eerst ook onderzoek gedaan naar de samenloop van huiselijk geweld en kindermishandeling. Daaruit blijkt dat bij 2,5 procent van alle scholieren (12-17 jarigen) sprake is van samenloop van fysiek geweld tussen de ouders en kindermishandeling. Wanneer wordt uitgegaan van de totale groep kinderen die slachtoffer was van kindermishandeling dan kwam samenloop met ander huiselijk geweld relatief het meest voor onder de groep kinderen die slachtoffer was van emotionele mishandeling (65 procent). Deze werd gevolgd door de groep die slachtoffer was van fysiek geweld (53 procent), fysieke verwaarlozing (37 procent) en tot slot de kinderen die slachtoffer waren van seksueel misbruik (28 procent).

De uitkomsten bevestigen volgens minister De Jonge van Volksgezondheid, Welzijn en Sport de noodzaak om onverminderd in te zetten op de aanpak van huiselijk geweld en kindermishandeling met het programma 'Geweld hoort nergens thuis' dat in april vorig jaar van start is gegaan. 'Het alert zijn op signalen van huiselijk geweld en kindermishandeling, het weten wat je met dergelijke signalen kunt doen en het vervolgens overgaan tot handelen is van groot belang om dit probleem aan te pakken', aldus de CDA-bewindsman.

HUIVERIGHEID

Annemarie Penn-te Strake, burgemeester van Maastricht, is namens de gemeenten ambassadeur van het landelijk actieprogramma *Geweld hoort nergens thuis*. Binnen dat actieprogramma moeten nieuwe lokale en regionale interdisciplinaire samenwerkingen van de grond komen. 'Daarvoor is het zaak dat er door gemeenten goede bestuurlijke afspraken worden gemaakt om de integrale samenwerking te versterken', zegt Penn-te Strake. 'Binnenshuis en buitenshuis. Hoevel er voorbeelden zijn van plekken waar het goed gaat, hebben gemeenten het over het algemeen nog niet goed georganiseerd. Er is te veel asymmetrie. In sommige regio's loopt de multidisciplinaire samenwerking door de professionals als gesmeerd, in andere zijn er vooral bestuurlijke worstelingen, en soms is er helemaal geen samenwerking. Ook is er soms geen eenduidigheid over de vraag of iets een zorg- en preventievraagstuk is, of een veiligheidsvraagstuk. Of is er slechts aandacht voor een van die twee. Die eerste opgave is dus om met de domeinen zorg en veiligheid intern tot een integrale samenwerking te komen.'

De tweede opgave daarbij is volgens haar ervoor te zorgen dat er door het bestuur in de zogeheten horizontale samenwerking barrières worden weggenomen bij de professionals. 'De partijen vinden elkaar vaak nog onvoldoende. Huiverigheid over het

delen van informatie, financierings- en capaciteitsvraagstukken en een gebrek aan mandaat voor professionals werken nog erg belemmerend. Dat mandaat is bovenal nodig omdat het de professionals zijn die uiteindelijk het welzijn van de cliënt als hoogste doel hebben. Zij worden niet gehinderd door andere overwegingen, weten wat er moet gebeuren.'

Penn-te Strake erkent dat de problemen bij Veilig Thuis-organisaties niet kunnen worden genegeerd in een operatie die de aanpak van huiselijk geweld moet verbeteren. 'Zij staan vanwege hun verantwoordelijkheid als meld- en triagepunt centraal in de samenwerking, en bij een aantal van die organisaties gaat het nog niet goed vanwege gebrek aan geld of capaciteit.'

Daar moeten volgens Penn-te Strake linksom of rechtsom oplossingen voor komen. 'De aanwas van het aantal meldingen is een autonoom proces. In die gevallen kan er hooguit meer geld worden vrijgemaakt. In Zuid-Limburg zagen wij een toename in het aantal meldingen sinds Veilig Thuis intensiever aan de bak is gegaan. De wachtlijsten liepen op en dus moest er ging er geld bij. Dat is een proces waar je nu eenmaal doorheen moet.'

Om die extra middelen vrij te maken is echter geen gemakkelijke taak, erkent Penn-te Strake ook. 'Een gemeenteraad zal niet snel geneigd zijn om extra geld te steken in een Veilig Thuis-organisatie die nog niet goed genoeg presteert. Gemeenten

hebben met de decentralisaties in het sociaal domein ook een boel taken erbij gekregen die zij met veel minder geld moeten uitvoeren. Het is geen sinecure'

BEDROEVEND RESULTAAT

Volgens de Maastrichtse burgemeester is het van groot belang dat er erkenning is voor de financiële worstelingen in het sociaal domein van veel gemeenten; dat de herkomst van de plaatselijke tekorten goed worden onderzocht en dat de rijksfinanciering eventueel wordt aangepast. 'Er gaan veel tijdelijke middelen in het actieprogramma. Dat is mooi, natuurlijk, maar een deugdelijk onderzoek naar de noodzakelijke financiering van het Veilig Thuis-netwerk lijkt me daar een cruciaal onderdeel van. Het kan niet zo zijn dat er na drie jaar geen structurele middelen zijn toegevoegd. Dan zijn we verkeerd bezig geweest.'

Tot slot geeft zij vooral gemeenten de sporen: 'We scharen dit onderwerp vaak onder de andere onderwerpen die met veiligheid of het sociaal domein te maken hebben, maar dit gaat net wat verder omdat deze doelgroep uit kinderen en andere kwetsbare mensen bestaat. Dat we ons maximaal sterk moeten maken voor hen weten wij heel goed in gemeenteland, maar als ik zie waar we zes jaar na de Taskforce [De in 2012 opgezette door justitie Taskforce kindermishandeling en seksueel misbruik, red.] staan, vind ik het resultaat bedroevend.' ●